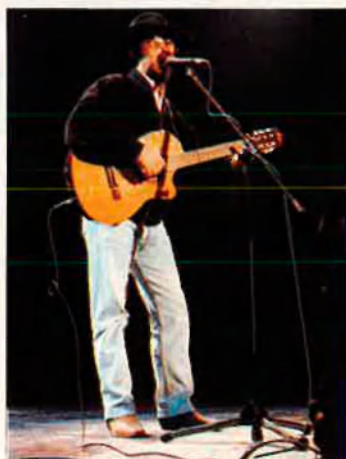

Res no és mesquí

PRATS I CAMPS

Dalt a l'esquerra, Ovidi és abraçat per Serrat. En les imatges petites, Ovidi, al sopar de la Societat Coral el Micalet; Marina Rossell i Raimon, a Alcoi; Maria del Mar besa Ovidi; Tomeu Penya; i Pi de la Serra, tots dos actuant.

Ningú no va poder omplir el buit que la veu absent d'Ovidi Montllor deixava en l'escenari. El seu silenci era un crit dins el Teatre Calderón d'Alcoi, ple d'amics i companys de la cançó.

Era fàcil que es trenqués la pell del cor. Tothom havia vingut a homenatjar l'Ovidi. Cada paraula, cada nota, prengueren aquella nit del 30, a Alcoi, un sentit precís d'arrelament a la vida. Ell, s'ho mirava i sabia que era el cordó umbilical que per una nit ajuntava aquelles nou-centes persones. No va fer res per evitar que se li notés l'emoció. Aquella nit, ben segur, el protagonista era ell, el cantat d'Alcoi, però per una d'aquelles raons de les quals només coneix l'origen l'atzar també ho era la poesia, la música, la

vida amb tota la seua intensitat. Minut a minut, sense pausa.

Són temps d'homenatge per a Ovidi. Ho va ser el dia 30 a Alcoi, també ho va ser pocs dies abans a la Societat Coral el Micalet, de València, on li donaren el Micalet d'Honor. Però aquests homenatges sembla que volen ser més que un acte de justícia. És com si tots haguéssim pres consciència de l'espai immens que ocupa en aquest país Ovidi en el món de la música, la cançó i la poesia. Un espai que li pertany i que ens és imprescindible. **E. G.**